

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 682/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s. r. o., Framborská 253/21, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo/168/2019 z 29. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo/168/2019 z 29. apríla 2020. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozsudkov všeobecných súdov a ďalších príloh sťažnosti vyplýva:

3. V konaní vedenom na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10C/97/2015 sťažovateľ vystupoval v postavení žalobcu v 1. rade. Predmetom konania bolo určenie neplatnosti uznesení č. 1 až 6. zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov poľovného revíru

██████████ ktoré sa konalo 24. februára 2015, a zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru o jeho užívaní podľa § 12 zákona č. 274/2009 o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) z 24. februára 2015. Okresný súd rozsudkom z 9. marca 2018 vyhovel žalobe v časti určenia uznesení č. 3, 4, 5 a 6 za neplatné a v časti určenia neplatnosti zmluvy vlastníkov spoločného poľovného revíru o jeho užívaní. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

4. Proti rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej okresný súd určil uznesenia č. 3, 4, 5 a 6, ako aj zmluvu za neplatné, podali žalovaní odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 9Co/181/2018 z 31. januára 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

5. Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 2Cdo/168/2019 z 29. apríla 2020 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) dovolanie zamietol. Konštatoval, že výklad ustanovení zákona o poľovníctve, ktorý učinil krajský súd v súvislosti so spôsobom rozhodovania vlastníkov spoločného poľovného revíru podľa § 12 predmetného zákona, zodpovedá nielen všetkým metódam interpretácie právnej normy, ale zabezpečuje aj spravodlivú rovnováhu medzi všeobecným/verejným záujmom a ochranou základného práva jednotlivca. Žalobcovia neopodstatnene v dovolaní namietali, že rozsudok krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok najvyššieho súdu sú arbitrárne a svojvoľné. Otázka, či v prípade podľa § 12 zákona o poľovníctve má rozhodovať nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov alebo o užívaní majú rozhodnúť všetci vlastníci poľovných pozemkov, bola krajským súdom a najvyšším súdom zodpovedaná nesprávne. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd nereagovali na všetky podstatné námietky sťažovateľa. Sťažovateľ je názoru, že výklad § 12 zákona o poľovníctve učinенý najvyšším súdom a krajským súdom je ústavne neakceptovateľný, najvyšší súd a krajský súd interpretáciu predmetného ustanovenia založili na predchádzajúcich rozhodnutiach všeobecných súdov a ústavného súdu, aj keď právne a skutkovo tieto veci nesúvisia s vecou sťažovateľa. Užívanie poľovného revíru podľa § 12 zákona o poľovníctve musia schváliť všetci vlastníci poľovných pozemkov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

8. Podľa § 55 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

9. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

10. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

11. Podľa § 217 ods. 1 prvej vety CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

12. Podľa § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

13. Pre posúdenie, či tu je prekážka začatej veci, je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia v neskôr začatom konaní (spravidla v čase predbežného prerokovania neskôr podaného návrhu) [Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 331].

14. Ústavný súd konštatuje, že z už uvedeného § 56 ods. 2 v spojení s § 55 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (res iudicata) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

15. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. augusta 2020 (vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1927/2020) domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/181/2018 z 31. januára 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 168/2019 z 29. apríla 2020. O predmetnej ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 529/2020-17 z 22. októbra 2020, právoplatným 2. decembra 2020, tak, že sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom krajského súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, v časti namietaného porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľ sa neskoršou ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. novembra 2020, vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2681/2020, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania, domáha porušenia tých istých základných práv podľa ústavy a listiny, práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu ako v ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 1927/2020.

Argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v ústavných sťažnostiach je rovnaká, vychádza z totožných skutkových a právnych okolností, v oboch prípadoch sťažovateľ za porušovateľov označuje krajský súd a najvyšší súd, ústavné sťažnosti smerujú proti tým istým rozhodnutiam všeobecných súdov.

17. Vychádzajúc z § 62 zákona o ústavnom súde, § 217 ods. 1 a § 234 ods. 2 CSP a odbornej literatúry, ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 2681/2020 vychádzal pri posudzovaní existencie prekážok konania zo stavu v čase predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti. Pri rozhodovaní preto zohľadnil skutočnosť, že v skoršej veci (Rvp 1927/2020) je konanie pred ústavným súdom právoplatne skončené, keď uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 529/2020-17 z 22. októbra 2020 nadobudlo právoplatnosť 2. decembra 2020 (aj keď v čase podania ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 2681/2020 ešte právoplatné nebolo, pozn.). Prejednaníu neskoršej sťažnosti sp. zn. Rvp 2681/2020 tak bráni prekážka *rei iudicatae*. Predmetnú prekážku založilo predošlé právoplatné uznesenie ústavného súdu vo veci sťažovateľa (č. k. IV. ÚS 529/2020-17 z 22. októbra 2020), keďže týmto ústavný súd rozhodol o sťažovateľom namietanom porušení jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu. V predmetných prípadoch ide o totožnosť namietaného porušenia základných práv a práv, totožnosť účastníkov konania, tvrdených skutkových okolností, totožnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch, ústavná sťažnosť je neprípustná podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu